

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: Ing. J. V . ,** bytem „X“, zastoupeného JUDr. Michalem Vejtlupkem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Pařížská č. p. 6, PSČ 400 01, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 427/31, poštovní příhrádka 351, PSČ 602 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 4. 7. 2011, č. j. 5782/11-1100-500331,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 4. 7. 2011, č. j. 5782/11-1100-500331, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen platební výměr Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 12. 2010, č. j. 252520/10/214911507256, kterým mu byla vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2009 ve výši 1.601.745,-Kč, kdy po započtení rozdílu mezi vyměřenou daní a daní vypočtenou v daňovém přiznání byla žalobci fakticky vyměřena daň z příjmů fyzických osob v úhrnné výši 1.500.000,-Kč, přičemž k vyměření daně došlo po podání daňového přiznání, jež bylo ukončeno vytýkacím řízením v souvislosti se zjištěním, že žalobce obdržel v tomto roce příjmy ve smyslu ust. § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z příjmů“), ve výši 10.000.000,-Kč od RNDr. M. H. na základě smlouvy ze dne 7. 7. 2009. Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedeného rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem a požadoval, aby soud uložil žalované straně uhradit mu náklady předmětného soudního řízení.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Podstata celého sporu dle žalobce spočívá ve výkladu darovací smlouvy, jež žalobce, jakožto obdarovaný, uzavřel dne 7. 7. 2009 s RNDr. M. H., jakožto dárce. Žalobce je přesvědčen, že jím odvedená daň na základě smlouvy ze dne 7. 7. 2009 je daní darovací, a nikoliv daní z příjmu fyzických osob dle ust. § 10 zákona o daních z příjmů. Z tohoto důvodu žalobce nesouhlasí s právním názorem původního žalovaného i správce daně, že uzavřená darovací smlouva vlastně není darovací smlouvou, a proto z jejich strany došlo k překročení mezi správního uvážení. Žalobce se naopak domnívá, že předmětná smlouva je smlouvou darovací, neboť splňuje všechny zákonné podmínky dle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), když dar byl žalobci dárce bezplatně předán, který jej bez výhrad přijal. Pokud původní žalovaný posuzoval darovací smlouvu dle podmínek vrácení daru, a nikoliv po zásadní stránce, tj. dle podstatných náležitostí darovací smlouvy, není dle žalobce takové posouzení relevantní a došlo tím k chybnému výkladu darovací smlouvy. Na podporu tohoto názoru žalobce poukázal na komentář, který je obsažen na str. 1119 komentovaného občanského zákoníku autorky JUDr. Škárové, 10. vydání, Nakl. C. H. Beck.

Žalobce trvá na tom, že v daném případě v souladu s ust. § 6 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění dalších předpisů (dále jen „zákon o trojdani“), je předmětem daně darovací jiný majetkový prospěch, a to peníze. Jeho příjmy uvedené v daňovém přiznání pokládá za správné a úplné, k čemuž současně doplnil, že žádný jiný příjem dle ust. § 10 zákona o dani z příjmů neměl. Pokud si původní žalovaný vykládá darovací smlouvu jiným způsobem, dochází ke špatnému právnímu posouzení. Žalobce obdržel dar ve výši 10.000.000,-Kč jako projev vděku a poděkování ze strany zmíněného dárce z důvodů uváděných v čl. I. písm. f) darovací smlouvy, a to za činnost, kterou žalobce pro dárce vykonal v roce 1997, přičemž neexistuje a nikdy neexistovala žádná smlouva, která by zavazovala žalobce k činnosti, za které byl obdarován. Závěr původního žalovaného, že dar byl příjmem dle zákona o příjmu, je chybný, neboť žalobce činnosti uvedené v darovací smlouvě nevykonával pro dárce za úplatu, ale z vlastní vůle a iniciativy, kdy za tuto činnost byl v roce 2009 obdarován, a proto je předmětem daně darovaná částka, a nikoliv příjem dle zákona o dani z příjmů.

Původní žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu pro nedůvodnost a k žalobě předně sdělil, že žalobce v žalobě používá totožné námitky se shodnou argumentací, které jím již byly uplatněny v odvolacím řízení.

K věci původní žalovaný uvedl, že žalobci byla vyměřena daň z příjmu fyzických osob za rok 2009 ve výši 1.601.745,-Kč, kdy po odečtení rozdílu mezi přiznanou a vyměřenou daní činila tato daň nakonec částku ve výši 1.500.000,-Kč. Ze strany správce daně bylo postupováno tímto způsobem z důvodu, že správce daně po podání daňového přiznání

žalobcem a po ukončení vytýkacího řízení zjistil, že žalobce v roce 2009 obdržel dle ust. § 10 zákona o dani z příjmů příjem ve výši 10.000.000,- Kč, a to na základě darovací smlouvy ze dne 7. 7. 2009, kdy tento příjem nebyl žalobcem uveden v daňovém přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2009, protože byla žalobci následně vyměřena daň z příjmu fyzických osob za rok 2009 ve shora uvedené výši. Předmětem sporu je tak skutečnost, zda žalobcem obdržená částka ve výši 10.000.000,-Kč měla být zdaněna jako příjem dle daně z příjmu fyzických osob či nikoliv.

Dle původního žalovaného v dotyčné darovací smlouvě bylo mj. uvedeno, že žalobce působil v roce 1997 v manažerské pozici v obchodní společnosti, jež je v darovací smlouvě označena jako Cílová společnost. Ve smlouvě je rovněž zmíněno, že žalobce poskytl dárci jemu známé informace ohledně Cílové společnosti a s ní spojených subjektů a že v těchto subjektech jednal pro dárce v souladu s jeho pokyny. Z tohoto důvodu se dárce jako výraz vděku za tyto činnosti rozhodl uzavřít s žalobcem darovací smlouvu, jejímž předmětem byl peněžitý dar ve výši 10.000.000,-Kč ve prospěch žalobce, a to za splnění podmínek uvedených v darovací smlouvě. Žalobce se pak ve smlouvě mj. zavázal k zachování mlčenlivosti ohledně činnosti pro dárce po dobu 10 let, přičemž dokonce pro případ porušení ujednaných povinností byla sjednána smluvní pokuta.

Ve vztahu k ust. § 628 a násl. občanského zákoníku, který pojednává o darovací smlouvě, původní žalovaný zdůraznil, že pojmovým znakem darovací smlouvy, jakožto dvoustranného právního úkonu, je bezúplatnost a dobrovolnost, tj. že dárce nemá k poskytnutí majetkového plnění právní povinnost, a že obdarovanému je toto plnění poskytováno bezúplatně. Žalobce rovněž poukázal na ustanovení § 6 odst. 4 písm. c) zákona o trojdani, v němž je stanoveno, že bezúplatné nabytí majetku, která jsou příjmem a předmětem daně z příjmu podle zvláštního předpisu, nejsou předmětem daně darovací. K těmto odkazům původní žalovaný doplnil, že nijak nezpochybnil právo na smluvní volnost žalobce, nicméně tato smluvní volnost dle původního žalovaného však nepřichází v úvahu v právu veřejném. Pro stanovení daňové povinnosti dle původního žalovaného totiž není rozhodné, jaký smluvní typ, jakožto zdroj příjmu, účastníci smlouvy mezi sebou v oblasti soukromého práva uzavřou, neboť rozhodujícím faktorem je ta skutečnost, jak je obsah takového úkonu definován pro účely zdanění v oblasti veřejného práva. Dle původního žalovaného totiž předpisy práva veřejného nedávají subjektům volbu, jakým způsobem lze příjem z uzavřeného právního vztahu zdanit.

Dle původního žalovaného jedním z atributů darování je i to, že se jedná o protiplnění bez protihodnoty, tj. součástí smlouvy nesmí být stanovení splnění nějaké povinnosti obdarovaným vůči dárci. Jedinou povinností obdarovaného při uzavírání smlouvy je dar výslovně přijmout. Dárce přitom není povinen obdarování zdůvodňovat, když je výhradně na něm, zda tak učiní. Pokud však postupuje tímto způsobem a v odůvodnění darovací smlouvy např. odkáže na výsledky obdarovaného dosažené při jeho činnosti, tak dle původního žalovaného tato skutečnost znamená, že se jedná o příjem v souvislosti s touto činností a takovýto dar se pak zdaňuje daní z příjmů. Pokud dárce při darování neuvede žádné zdůvodnění, a je patrné, že dar nebyl poskytnut v souvislosti s nějakou činností, či z jiného důvodu, pak se nejedná o dar poskytnutý v souvislosti s výkonem činnosti, a tento dar se proto bude zdaňovat daní darovací. Původní žalovaný je toho názoru, že v dané věci byla na místě aplikace tehdy platného ust. § 2 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), kdy správce daně v souladu

s tímto ustanovením vychází z obsahu dissimulovaného právního úkonu, jež je rozhodný pro stanovení daňové povinnosti. S ohledem na zásadu materiální pravdy obsaženou v tomto ustanovení zákona o správě daní se dle původního žalované v oblasti daňového práva bere vždy v úvahu skutečný obsah právního úkonu rozhodného pro stanovení či vybrání daně, pakliže je tento úkon zastřený stavem formálně právním a liší se od něho. V této souvislosti původní žalovaný zároveň odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2007, č. j. 1 Afs 73/2004-89, kde je uvedeno, že: „o zakrývání (dissimulaci) ve smyslu § 2 odst. 7 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, může jít jen tehdy, pokud účastníci předstírají (simulují) určitý právní úkon, ač jej nechťejí, a zastírají tím právní úkon jiný, který ve skutečnosti chtějí, popř. jím zastírají jinou právní skutečnost; zkoumání poměru mezi vůlí a projevem vůle účastníků právního vztahu je proto pro použití tohoto ustanovení určující. Povinností daňových orgánů je uvést nejen zjištěný, formálně právním úkonem zakrývaný skutečný stav, ale i přezkoumatelným způsobem uvést úvahy, které je k takovému závěru vedly, včetně označení a zhodnocení důkazů, o které svá zjištění opírají. Ustanovení § 2 odst. 7 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nemůže dopadat na případy, kdy projev a vůle jsou ve shodě, tedy účastníci mají skutečný zájem učinit právní úkon, činí tak však z důvodu obcházení zákona“.

S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu má původní žalovaný za to, že v rámci daňového řízení je povinností daňových orgánů zjistit skutečný obsah právního úkonu. Původní žalovaný proto v projednávané věci dospěl k závěru, že v případě dotyčné darovací smlouvy se jedná o smlouvu, u které je vůle poskytnout určité plnění za určitou činnost popř. za závazek zachovávat mlčenlivost. V dané věci se tak nejednalo o jednostranné plnění, kdy by z uzavřené darovací smlouvy byla zavázána toliko jedna smluvní strana, neboť ze strany dárce se nejednalo o dobrovolné a bezplatné plnění nebo o tzv. dar odměnou, kdy by dárce poskytl dar jako odměnu za něco, co nebyl povinen odměnit. Předmětem posuzované smlouvy byly přesně definované činnosti žalobce (včetně závazku zachovávat mlčenlivost a ujednání o smluvní pokutě), které jím byly vykonávány od roku 1997 ve prospěch dárce. Toto ujednání dle původního žalovaného svědčí o tom, že přijaté plnění, tj. částka ve výši 10.000.000,- Kč, podléhá dani z příjmů, jelikož žalobce tohoto daru nenabyl bez jisté návaznosti a souvislosti na jeho činnost v Cílové společnosti. Z tohoto důvodu původní žalobce považuje stěžejní námitku žalobce ohledně nesprávného výkladu darovací smlouvy za nedůvodnou. Nadto původní žalovaný doplnil, že pro svá tvrzení nachází nejen oporu v zákonné úpravě, jakož ale i ve spisové dokumentaci, na níž v plném rozsahu odkazuje.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 23. 10. 2013 právní zástupce žalobce setrval na všech žalobních tvrzeních. K tomu doplnil, že v dané věci by mělo být provedeno dokazování výsledkem svědka RNDr. M. H., když jeho výsledek by jistě přispěl ke správné interpretaci předmětné darovací smlouvy, přičemž při poskytnutí daru byly sledovány poctivé úmysly.

Téhož ústního jednání se stávající žalovaný, a to Odvolací finanční ředitelství, nezúčastnil, když z tohoto ústního jednání se písemným podáním ze dne 18. 10. 2013 omluvil. V této písemnosti stávající žalovaný opětovně soudu navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c),

písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání před soudem dospěl soud k závěru, že žaloba není v daném případě naprosto důvodná.

V daném případě mezi žalobcem a žalovanou stranou nebyly žádného sporu ohledně skutkových okolností daného případu. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovanou stranou byla „toliko“ otázka právního posouzení darovací smlouvy ze dne 7. 7. 2009 uzavřené mezi RNDr. M. H., jakožto dárce, a žalobcem, jakožto obdarovaným, o peněžitém daru, na základě níž žalobce obdržel od RNDr. M. H. finanční prostředky ve výši 10.000.000,-Kč, které správce daně posoudil jako příjmy ve smyslu ust. § 10 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, které žalobce dosud nevykázal ve svém daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2009, na základě čehož o uvedenou částku správce daně zvýšil základ předmětné daně z příjmů fyzických osob a po započtení rozdílu mezi vyměřenou daní a daní přiznanou v daňovém přiznání správce daně vyměřil žalobci předmětnou daň v úhrnné výši 1.500.000,-Kč.

S ohledem na skutečnost, že předmětem sporu je pouze právní posouzení výše citované smlouvy ze dne 7. 7. 2009, soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k dokazování svědeckým výsledkem RNDr. M. H., jak navrhoval žalobce, neboť dokazování v důsledku jednoznačně daného skutkového stavu soud vyhodnotil jako zjevně nadbytečné. Jednoznačnost skutkového stavu byla dána především s ohledem na značnou určitost smlouvy ze dne 7. 7. 2009, která obsahovala detailní ujednání mezi smluvními stranami včetně pohnutek, které vedly RNDr. M. H. k poskytnutí finančních prostředků žalobci, jak soud rozvede níže.

K meritu věci soud předně uvádí, že darovací smlouvou ve smyslu ust. § 628 a násl. občanského zákoníku je smlouva, kterou jedna strana v pozici dárce bezplatně přenechává nebo se zavazuje bezplatně přenechat něco druhé straně v pozici obdarovaného a obdarovaný s tím projevuje souhlas. Z právě předestřené zákonné díkce vyplývá, že předmětem darování může být i právo, pokud to jeho povaha připouští, nebo jiná majetková hodnota. Obligatorním pojmovým znakem darovací smlouvy je pak její bezplatnost čili za darovanou hodnotu nemá dárce dostat protiplnění, které by mělo majetkovou hodnotu. Podstatě darovací smlouvy neodporuje ani případné převzetí povinnosti či přijetí příkazu dárce obdarovaným, přičemž darovací smlouva může být vázána i na splnění odkládací či rozvazovací podmínky. Bezplatnosti darovací smlouvy však odporuje, pokud by obsahem podmínky či příkazu bylo poskytnutí protiplnění mající majetkovou hodnotu.

Dále soud uvádí, že předmětem daně darovací je podle ust. § 6 odst. 1 zákona o trojdani bezúplatné nabytí majetku na základě právního úkonu, a to jinak než smrtí zůstavitele, přičemž majetkem pro účely daně darovací je - vedle věcí nemovitých a movitých

– též i jiný majetkový prospěch. Předmět daně darovací je tak charakterizován tím, že na základě právního úkonu daňový subjekt bezúplatně získal majetkový prospěch, tedy určitou majetkovou výhodu, která může spočívat jednak v tom, že se majetek daňového subjektu zvýší či rozmnoží nebo naopak v tom, že se jeho majetek nezmění a určité majetkové hodnoty ušetří, ač by je jinak měl či musel vynaložit.

Z právě uvedeného vyplývá, že podstata konstrukce daně darovací, která je navázána na právní úpravu obsaženou v ust. § 628 a násl. občanského zákoníku, spočívá v tom, že jedna strana právního vztahu „něco“ dostává, aniž za to „cokoli“ poskytuje, přičemž základní a neopominutelnou podmínkou vzniku předmětu daně darovací je absence úplaty s tím, že úplata může spočívat nejen v penězích, ale i v jiné formě.

Podle ust. § 10 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů pak platí, že za tzv. ostatní příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku, jsou považovány i příjmy z příležitostných činností, při kterých dochází ke zvýšení majetku, pokud nejde o příjmy dle ust. § 6 až ust. § 9 (tj. příjmy ze závislé činnosti a funkční požitky, příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti, příjmy z kapitálového majetku).

Pro vyhodnocení předmětné smlouvy ze dne 7. 7. 2009 z hlediska její úplatnosti či bezúplatnosti, a tedy, zda představuje darovací smlouvu, není ve smyslu ust. § 35 odst. 2 občanského zákoníku směrodatné její označení jako „darovací smlouvy“, ani účastníky smlouvy vymezený předmět smlouvy v čl. II., když předmětnou smlouvu je nutno vykládat v celém jejím kontextu, a tedy i s přihlédnutím k čl. III. a IV. obsaženým v této smlouvě.

V čl. III. předmětné smlouvy je přitom přijetí finančních prostředků ve výši 10.000.000,-Kč podmíněno splněním závazků ze strany žalobce tak, jak byly sjednány v předmětné smlouvě. Tyto závazky žalobce mj. spočívaly jednak ve slibu mlčenlivosti o aktivitách žalobce ve vztahu k dárce po dobu 10 let a především pak ve slibu žalobce informovat dárce v následujících 10 letech o přesně definovaných skutečnostech mající relevanci pro dárce, kdy ujednání právě tohoto závazku je pro posouzení projednávané žaloby klíčové. Na čl. III. v předmětné smlouvě pak navazuje čl. IV., který pojednává o smluvních pokutách obdarovaného vůči dárce pro případ porušení jeho nasmlouvaných povinností. V této souvislosti nelze pominout ani ustanovení čl. I. předmětné smlouvy označené účastníky jako „preambule“, v nichž je mj. uvedena skutečnost, že žalobce v rámci svého působení ve společnostech vyrábějících alkoholické nápoje počínaje rokem 1997 poskytoval pro dárce relevantní informace pro jeho podnikatelsko-investorskou činnost, na základě čehož jako výraz vděku a poděkování se dárce rozhodl uzavřít se žalobcem dotýčnou smlouvu.

Z právě uvedeného vyplývá, že poskytnutí finančních prostředků ve výši 10.000.000,-Kč žalobci dárce bylo vázáno právě na výkon sjednaných činností, nejen za dobu minulou, nýbrž i do budoucna po dobu 10 let, kdy výkon činnosti ze strany žalobce měl spočívat v poskytování pro dárce relevantních informací pod hrozbou smluvní pokuty, pokud by žalobce vůči dárce nedostál tomuto závazku. Přijetí finančních prostředků bylo podmíněno splněním závazků ve smlouvě ze dne 7. 7. 2009. Soud je shodného názoru jako žalovaná strana, a tedy že žalobce finanční prostředky obdržel za výkon sjednaných činností pro dárce, takže žalobce i dárce jakožto účastníci smlouvy ze dne 7. 7. 2009 si vzájemně poskytli protiplnění. Dárce poskytl žalobci finanční prostředky a žalobce se zavázal dárce pro futuro poskytovat pro něj relevantní informace popř. služby. Poskytnutí finančních prostředků tak bylo vázáno na výkon sjednaných činností žalobcem pod hrozbou vzniku smluvní pokuty na

straně žalobce a vrácení zpět těchto finančních prostředků dárci. Výkon sjednaných činností žalobcem v podobě poskytování relevantních informací pro dárcovu podnikatelsko-investorskou činnost dle názoru soudu nepochybně představují protiplnění majetkové hodnoty žalobce vůči dárci.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak pro posouzení daného případu má význam zjištění, zda žalobce za získané finanční prostředky na základě smlouvy ze dne 7. 7. 2009 se zavázal poskytnout dárci protiplnění mající majetkovou hodnotu, což se v daném případě stalo. Žalovaná strana proto nikterak nepochybila, pokud po ukončení vytykácího řízení ve vztahu k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 uzavřela, že předmětná smlouva ze dne 7. 7. 2009, třebaže je označena jako darovací smlouva, s ohledem na její obsah není darovací smlouvou, a proto žalobcem obdržená částka ve výši 10.000.000,-Kč na základě smlouvy ze dne 7. 7. 2009 představuje příjem ve smyslu ust. § 10 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, který žalobce dosud nevykázal ve svém daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2009. V důsledku tohoto zjištění pak žalovaná strana legitimně zvýšila žalobcům základ daně předmětné daně z příjmů fyzických osob a po započtení rozdílu mezi vyměřenou daní a daní přiznanou v daňovém přiznání vyměřila žalobci předmětnou daň v úhrnné výši 1.500.000,-Kč. Postup správce daně a potažmo původního žalovaného byl v souladu s ust. § 2 odst. 7 daňového řádu, dle kterého platí, že správce daně musí brát v úvahu vždy skutečný obsah právního úkonu nebo skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně, jestliže je zastřený stavem formálně právním a liší se od něho. Správce daně a původní žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti nepřekročili meze správního uvážení.

Výše uvedený postup správce daně i potažmo původního žalovaného v rámci vytykácího řízení ve vztahu k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 ostatně koresponduje i skutečnosti, která vyplynula v rámci soudního řízení vedeném pod sp. zn. 15 Ca 52/2010, týkající se zdanění žalobcova příjmu ve výši 10.000.00,-Kč na základě smlouvy ze dne 7. 7. 2009 daní darovací v roce 2009, že pravomocným rozhodnutím správce daně ze dne 29. 9. 2009, č. j. 198889/09/214964501471, které bylo potvrzeno rozhodnutím původního žalovaného ze dne 7. 5. 2010, č. j. 3951/10-1500-506476, bylo zastaveno řízení ve věci žalobcova přiznání k dani darovací ze dne 27. 7. 2009 ve smyslu ust. § 27 odst. 1 písm. c) daňového řádu s poukazem na to, že žalobci nesvědčí daňová povinnost k dani darovací, když se jedná o příjem podléhající právě dani z příjmů fyzických osob.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 23. října 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová